

Länsi-Helsingin seniorit ry

Syksy ja joulun odotus v. 1939.

6.12.2019/ tp

Olin täyttänyt 6 vuotta kesäkuussa, joten kaikki tämä on vain lapsen muistoja.

Kesä oli jo erikoinen, sillä aikuiset puhuivat sodasta ja siihen liittyvistä asioista, joita en voinut käsittää.

Isäni oli miltei joka ilta jossakin suojeluskunnan harjoituksissa, tai kokouksissa, joka tuntui ihmeelliseltä. Sitten tuli jakso, jossa hän lähti linnoitustöihin jonnekin.

Jälkeenpäin selvisi, että tehtiin nk. Mannerheim linjaa, jonka piti suojata Suomea.

Ensimmäiset mieleeni jääneet isän antamat nuhteet saimme meidän kotiapulaisemme kanssa, kun prässäsimme suojeluskuntapuvun housut niin, että prässit tulivat sivuille, eikä eteen kuten olisi kuulunut. Asia jäi lapsen mieleen lähtemättömästi, mutta jälkeenpäin sille on onneksi voinut nauraakin.

Koko syksy tuntui jotenkin oudolta ja sitten koitti aika, kun isä joutui ”komennukselle” jonnekin. Työt jäivät äidin ja meille tulleen mamman, eli isoäitini vastuulle.

Sodan syttyessä 30.11 oli jo paljon lunta ja äiti oli Sirkka nimisen hevosen kanssa pajalla, koska hevonen oli kengitettävä.

Me lapset, sisareni ja minä, olimme lumileikeissä pihalla olevan kiven päällä kun mamma kutsui meidät sisään. Kauhistuimme, kun hän itki, sillä hän oli tyyppinä melkoinen ”matroona”, jota eivät pienet asiat hetkauttaneet. Hän oli kuullut radiosta sodan alkaneen.

Pian saimme nähdä ja kuulla kun lukuisat lentokoneet ylittivät kotikylämme, suuntana Kotka ja Helsinki. Tämän jälkeen koko elämä muuttui, tuli erilaisia määräyksiä, kuten ikkunoiden peittäminen, valkoiset vaatteet ulkoleikkeihin, piti varata tilaa ”evakoille” joita ei vielä silloin tullut.

Tuli tätini ja serkkuni Viipurista ja varsinaiset siirtolaiset sitten myöhemmin. Kaikesta huolimatta joulua kuitenkin odotimme ja sitä valmisteltiin, vaikka oli varauduttu myös lähtemään, koska sodan eteneminen oli arvoitus. Joulusta ja lahjoista jäi mieleen vähän ihmeellinen joulupukki, koska hänellä oli valkoinen aivan äidin kotitakin näköinen vaate, jossa kuitenkin oli punainen helma, hihansuut ja vyö. Huopikkaat näyttivät isän huopikkailta ja ihme, että pukki oli kovin kiireinen, hänellä ei ollut aikaa odottaa edes äitiä navetan iltatarkastukselta!! Meillähän ei ollut silloin vielä kerrottu totuutta, vaan saimme säilyttää lapsenuskomme. Lahjat olivat lämpimiä vaatteita ja onneksi minäkin, vaikka olin jo 6- vuotias sain Aija nimisen nukan, joka oli kaiken sen pelon ja sekavuudesta keskellä hyvin rakas ystävä.

Sodan ajan muistot ovat aikataulullisesti epätarkkoja, koska ei ollut päiväkirjoja eikä mitään ylellisyyksiä.

Mieleen ovat kuitenkin jääneet enemmän hyvät asiat ja kiitollisuus siitä, että meillä on itsenäinen Suomi. Nyt odotamme joulua hyvinvoinnin ja runsauden keskellä, kuitenkin meidän olisi muistettava heitä, joita elämä on kohdellut kaltoin ja he ovat avun tarpeessa.

Hyvän joulun toivotuksin!

Terttu.